

شهbaz شریف

(آب، رسمیت طالبان و...). مسأله مقابله با داعش نیز از اهداف مشترک ایران و طالبان است که در شرایط کنونی گسترش همکاری برای این هدف مشترک یک ضرورت به نظر می‌رسد. برای تحقق چنین امری بایستی از اقدامات بی‌دلیل برهم‌زننده روابط اجتناب کرد، به عنوان مثال رأی مثبت نماینده جمهوری اسلامی ایران در سازمان ملل به قطعنامه ضدطالبان این سازمان (پیشنهادی آلمان و با موضوع حقوق بشر و حقوق زنان) از زمره همین دست اقدامات مخرب است که نه تنها در عمل برای مشکل‌ساز است بلکه ایستادن در کنار این نوع مباحث حقوق بشری غربی‌ها با بنیادها و مواضع اصولی مانع سازگار نیست. غربی‌ها نظراً و عملاً شایستگی ورود به این مباحث را نداشته و ندارند و اقدام عجیب دستگاه سیاست خارجی ما آن هم در زمان فتنه اخیر-که با طعم حقوق بشر و حقوق زنان طراحی شده است- اقدامی ناسازنده و ناپخته بود و کمتر از دو هفته بعد نیز عین چنین قطعنامه‌ای باز هم با محوریت آلمان علیه جمهوری اسلامی ایران صادر گردید!

اما از منظر تأثیری که روابط ایران و طالبان بر سه‌گانه مناسبات ایران-طالبان-پاکستان دارد باید گفت که بایستی جمهوری اسلامی ایران از هرگونه ورود آشکار و غیر ضروری به مسأله نزاع میان پاکستان و افغانستان اجتناب کند و در عین حال طرفین را به خویش‌تنداری و حفظ مناسبات سازنده همسایگی و اخلاق اسلامی در خصوص مسائل مهاجرین، مرزها، تعرفه‌ها و... دعوت کند. همچنین با بی‌اعتبار شدن نظریه گروه نیابتی بودن طالبان برای پاکستان با اصلاح محاسبات خود بحث گسترش مناسبات با کابل را به شکل جدی‌تری دنبال کند. پس از این امر جمهوری اسلامی ایران می‌تواند به نوعی نقش کدخدایی و میانجی‌گری را به صورت جدی‌تری میان افغانستان و پاکستان